

Серію «Веселі історії» засновано 2023 року

Geronimo Stilton
BUON NATALE, GERONIMO!

Text by Geronimo Stilton
Geronimo Stilton project co-ordination by Patrizia Puricelli
Art Director: Fernando Ambrosi
Artistic coordination by Lara Martinelli
Cover illustration by Alessandro Muscillo
Story illustrations by Alessandro Muscillo
Graphic design di copia&incolla snc (Verona).
Illustrations accompanying the graphics by Andrea Benelle

© 2021 - Mondadori Libri S.p.A. for PIEMME, Italia

The moral right of the author has been asserted.

Based on an original idea by Elisabetta Dami

© 2025 All Rights Reserved.

Contacts: info@geronimostilton.com

www.geronimostilton.com

Questo libro è stato tradotto grazie a un contributo per la traduzione assegnato dal Ministero degli Affari Esteri e della Cooperazione Internazionale italiano.

Видання твору українською мовою здійснено за фінансової підтримки Міністерства закордонних справ та міжнародного співробітництва Італії.

Stilton is the name of a famous English cheese.

It is a registered trademark of the Stilton Cheesemakers' Association.

For more information go to www.stiltoncheese.co.uk

No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the copyright holder.

ISBN 978-617-8512-39-2

ISBN 978-617-8248-13-0 (серія)

ISBN 978-885-6678-60-4 (італ.)

© Чайковский В. Б., пер. з італ., 2025
© ТОВ «ВИДАВНИЦТВО РМ», 2025

На Топінору спустилися ранні зимові сутінки, і я щойно вимкнув комп'ютер у редакції, у будівлі «Джеронімо Стілтон Груп», моему другому **домі**.

Цей офісний комплекс — **особливе місце**: тут розмістилась і редакція газети, і радіо, і телеканал, і платформа соціальної мережі...

Можна сказати, це стартовий майданчик новин, а я його директор.

Я попрацював на славу того дня, перейшовши від інтерв'ю до стріму в соцмережах, від радіопрограми до статті для газети, а закінчив нарадою щодо нових колонок на шпальтах «Голосу Гризуна».

Тепер у мене було таке відчуття, ніби **В Голові повно** маскарпоне, тож я вирішив, що варто на сьогодні завершити справи та йти додому.

Увечері я планував їхати в гори та, звісно, мав зберегти рештки сил, щоб як слід підготуватися до мандрівки.

Я вимкнув комп'ютер, спустився сходами, швидко перетнув хол і... Хух!

Порив **КРИЖАНОГО ВІТРУ** штовхнув мене назад, у автоматичні розсувні двері, які, зачиняючись, прищикнули мені хвіст.

— Ой-ой! Хвіст у капкані! — зойкнув я.

До мене підійшло двоє стурбованих колег.

— Директоре Стілтоне, з вами все гаразд?

— Гм... Т-так! — збентежено пробурмотів я.

— Зараз... ось... звільнюся...

Бр-р-р,
яка котяча
холоднеча!

Як боляче!
Мій бідолашний
хвіст!

Яка **прикра** ситуація!

— У вас утомлений вигляд, — співчутливо всміхнулися вони. — Вам би відпочити! Ви думали про відпустку?

— Насправді я їду на відпочинок, — похвалився я, — але ще не спакував валізу... Чи встигну?!

— Знаєте, як казала бабуся? — з виглядом знавця зауважив один із них. — **«Якщо не можеш зупинити час, дай йому лад!»**

Тож, поквартесь додому та все владнайте!

Я подякував за пораду й рушив далі...

— Бр-р-р, як холодно!

Я йшов, тремтячи, як пудинг із маскарпоне. Навіть дерева ніби дрижаки били під поривами крижаного північного вітру; небо затягнули хмарами. Здавалося, будь-якої миті піде сніг...

Заметіль?!

О ні, тільки не сніг! Не сьогодні, коли я їду! Якщо почнеться заметіль, місто буде заблоковане, і я ризикую не потрапити на

потяг, який має довести мене до Піка Пуццоло, де я планував згаяти тижневу відпустку з родиною!

Пік Пуццоло — чарівне гірське село на північ від Топінори. Мені воно дуже подобається з кількох причин:

— це справді **ЧАРІВНЕ** місце, з неповторною атмосферою;

— ідеальне середовище, коли хочеш втекти від міської метушні;

— на горі над селом стоїть **Вілла Торкватилла** — шале, побудоване моїм дідом Торкватом, де на свята збирається вся родина!

На мить я заплющив очі й побачив себе там, серед засніжених вершин і хвойних лісів. Запах живиці в повітрі, сонячні зайчики грають на стінах хатин, вітерець бавиться із дзвіночками на дверях:

«ДІЛІНЬ-ДІЛІНЬ!»

«ДІЛІНЬ-ДІЛІНЬ!»

«ДІЛІНЬ-ДІЛІНЬ!»

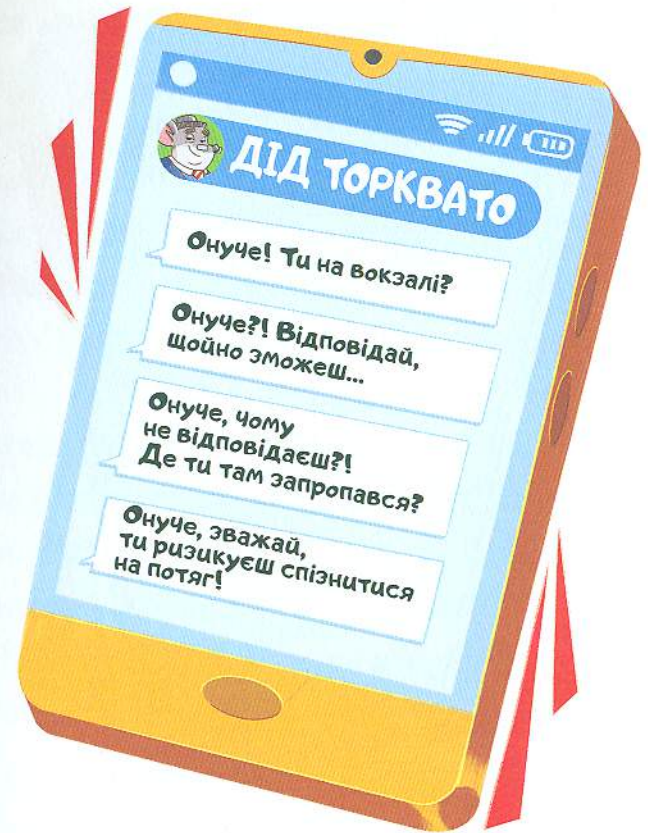
«ДІЛІНЬ-ДІЛІНЬ!»

Ой, що це?

Я розплющив очі та повернувся до реальності.

То були не дзвіночки Піка Пуццоло, а чотири повідомлення від діда Торквата в застосунку *Mouse'App*. Я швидко прочитав просто на ходу.

Мені треба було негайно відповісти, щоб дідусь не хвилювався.

Я намагався написати йому, але в мене так закоцюбли лапи, що я наробив помилок у повідомленні. У результаті вийшла нісенітниця!

